

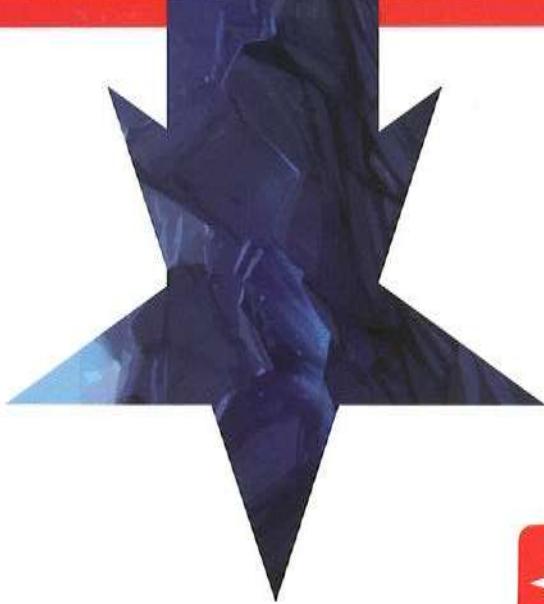
Dag maan, hier ben ik

Karla Stoefs
en Jeroen Devriendt

AVI E5 | AVI 6 *

Dag maan, hier ben ik

Op een rotsig eiland diep onder de grond, woont het schemervolk. Aluna, een jong schemermeisje, groeit er in het geheim op, want zij werd geboren zonder geboorterecht. 'Dag maan, hier ben ik.' Iedere nacht geeft het maanlicht haar kracht. Maar dan wordt ze ontdekt door Stig, de verteller.

BiB-Box *

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
A Seppora company

iB-Box *

ook op [bingel](#)

BiB-BOX★

Dag maan, hier ben ik

Karla Stoefs

illustraties van Jeroen Devriendt

VAN IN

1 Proloog

Aluna, zul je heten.' Wald en Gitte tillen hun baby naar de maan op. 'Kracht, zal jouw credo zijn.' Het kleine meisje opent de ogen, ziet de volle maan en glimlacht. 'Kracht' is het juiste credo voor dit schemerkind.

Ooit woondde het schemervolk samen met de mensen op het vasteland. Een hele tijd ging dat ook echt wel goed. Ze hielden elkaar waar ze konden. Schemerlingen haalden vaak grapjes uit, maar daar kon iedereen om lachen en het bracht wat leven in huis. Schemerlingen zijn klein, zo'n twee vuisten groot. Ze zijn rank en lenig gebouwd. Ze hebben een spits gezicht, puntige oren en hun haar piekt alle richtingen op. Maar het mooist van al zijn hun grote muizenogen. Als ze lachen, dan fonkelen hun ogen als zwarte onyx. Misschien wat vervelend om te zeggen, maar het is nu eenmaal zo: schemerlingen zijn veel slimmer dan mensen. Liep het daardoor fout? Werden de mensen afgunstig? Joegen ze de schemerlingen weg? Of erger nog, deden ze alsof ze niet langer in het kleine volk geloofden? Ach, het gebeurde zo lang geleden dat niemand nog precies weet waar het mis ging. Wat de schemerlingen wel nog weten, is dat hun verre voorouders een boot bouwden en vertrokken. Maar op zee kwamen ze in een zware storm terecht. Een

woeste golf tilde hun boot op en smakte hem tegen de klippen van een rotzig eiland. Velen verdronken. Zij die meer geluk hadden, spoelden aan op het eiland. Pas toen de zee opnieuw tot rust kwam, werd duidelijk hoe groot hun verlies was.

'Dit is een zwarte dag', zei de Oudste. Hij haalde plechtig een zaadje uit het zakje dat om zijn hals hing. 'Laten we een boom planten. Een boom als herinnering aan al diegenen die niet langer bij ons zijn.'

De schemerlingen gingen op verkennung. Het eiland was onbewoond en kaal, maar ze vonden een groot waarje via een kloof in kon. Ze maakten van de resten van hun boot een lange ladder en daalden diep in de kloof af. Beneden troffen ze een labrynt van gangen en groten aan. Ze vonden er ook een eetbare zwam. De zwam rook wat vies, want hij groeide op mest van vleermuizen, maar hij smaakte prima. 'Dit is een goede plek om te wonen', zeiden ze. 'Laten we hier blijven.'

In enkele grotten scheen een vreemd licht. Daardoor groeide de zwam er anders. Al gauw ontdekten de schemerlingen dat ze daar nieuwe soorten zwam konden kweken. Een zwam die geschikt was om stof van te maken, een zwam die licht gaf ...

Alles ging goed zolang ze via hun ladder naar buiten konden. Want iedere dag moesten de schemerlingen wat in de zon staan. Zonder buitemlicht lukte het hen

niet. Zonder buitenlicht werden ze ziek. Dan keerde hun credo zich tegen hen. Dan werd hun sterkte hun zwakte.

Maar op een nacht woeerde de zwam tot bij de ladder en vrat al het hout weg. Toen de schemerlingen de volgende ochtend de akelige ontdekking deden, brak er paniek uit. ‘Wat nu? Zonder licht halen we het niet!’ De Oudste dacht na. ‘We zullen het licht dat via de kloof naar binnen valt, verdelen’, zei hij. ‘We kunnen om de beurt in het licht staan.’ Dat was een goede oplossing, zolang ze niet met te veel waren. Daarom spraken ze af dat er pas een nieuwe baby bij mocht komen, wanneer er een plek vrijkwam. De eerste keer dat er een plek vrijkwam, wilden verschillende koppeltjes graag een kind. ‘Laten we het geboorterecht verloten,’ besliste de Oudste. Dat was opnieuw een goede oplossing, zolang iedereen zich aan de regel hield.

Gitte wilde heel graag een kind, maar bij de lotingen had ze telkens pech. ‘Een kind’, zeiden de stemmen in haar hoofd, in haar hart, in haar buik. ‘Een kind, een kind, een kind.’

‘Ik word gek’, dacht Gitte. ‘Ik moet een kind. Nu!’ Gittes credo is ‘durf’. Ze besloot niet te wachten op de volgende loting. Aluna werd geboren zonder geboorte-recht. Een mooi, klein meisje. Maar niemand mocht van haar bestaan weten. Wald en Gitte moesten haar

geheimhouden. Maar net zoals alle andere schemerlingen had ook Aluna licht nodig om te overleven. ‘De maan geeft ook licht’, zei Gitte. ‘We zullen haar iedere nacht naar de maan laten kijken.’

2 Twaalf schemerjaren verder

‘**Z**oef, de scherpe pijl treft Jorunn recht in de borst. Hij grijpt naar zijn hart en valt op de grond.’ ‘Jorunn!’ gilt Helja. Ze rent tot bij haar vriend. Voorzichtig tilt ze zijn hoofd op. ‘Niet sterven. Hou vol, mijn liefste.’ Plots stopt Stig met vertellen en kijkt recht in de richting van Aluna. Aluna zet voorzichtig een stap achteruit. ‘Hij kan me niet zien’, denkt ze. ‘Ik sta in het donker.’

Ook Vlerk, haar kleine, gouden kever die op haar schouder zit, houdt zich stil. Nee, Stig kan hen niet opgemerkt hebben, maar toch leek het of hij hen kon zien. Stig is iets ouder dan Aluna, hij is al dertien. Hij is de jongste, maar tegelijk de beste verteller. Als het verhaal spannend wordt, dan rekelt hij zijn woorden, totdat ieders oren scherp omhoog staan.

Iedere namiddag komen de schemerlingen bij elkaar in de ijsgrot. Diep in die grot is er een klein meer waaran

het water bevoren is. Het is een magische plek. Het is er op een vreemde manier stil. Een goed verteller kan door zijn nagels over het ijs te laten glijden, geluiden uit het verleden oproepen. Geluiden die in het ijs bevoren zitten. De verteller glijdt dan met zijn nagels over het ijs en neemt de geluidsgolf die vrijkomt eerst op in zijn vingertoppen. Dan vloeit het geluid verder naar zijn hand, zijn arm, zijn hart ... En tot slot openet de verteller zijn mond en laat de klank vrij. Die klank is het begin van een nieuw verhaal.

Stig heeft een warme, zachte stem. Het is een mysterie waar zijn helden vandaan blijven komen. Ze zijn echt: je hoort hun hart bonken, je ruikt hun zweet, je voelt hun warme adem in je nek. Plots trilt Vlerk: 'Bzz.' Maar nog voor Aluna kan reageren, trekt iemand haar naar achteren. Een zware hand bedekt haar mond zodat ze niet gaat gillen. Aluna spartelt tegen, maar de andere is sterker. 'Wat beziet jou?' fluistert hij in haar oor. Het is Wald.

Wanneer ze veilig in hun eigen grot zijn, krijgt Aluna de volle laag. 'Onvoorstelbaar! Je weet dat je daar overdag niet mag komen!'

'Niemand zag me', antwoordt Aluna kalm. Maar dan vliegt ze ook uit: 'Ik hou dit niet vol. Ik wil me niet langer verstoppen. Ik wil net als de anderen ...'

'Je weet dat dat niet kan', zegt Wald milder. 'Ik ben er bijna, Aluna. Nog even geduld.'
Aluna schudt haar hoofd; haar geduld is op. Walds 'bijna' duurt nu al zo lang. Wald probeert een speciale zwam te kweken. Een zwam die zo stevig is datje van zijn vezels een ladder kunt knopen. Als dat lukt, kunnen ze terug naar buiten. Dan is het gedaan met om de beurt in het zonlicht te staan. Dan hoeft het geboorterecht niet langer. Iedereen zal zo blij zijn dat niemand het erg vindt als Aluna zich plots bij de groep voegt. Dat is Walds plan.
Een goed plan.

Alleen is Wald al meer dan twaalf jaar op zoek naar die speciale zwam. Eerst zei hij tegen Gitte: 'Binnen het jaar heb ik hem, zeker weten.' Toen dat jaar van 'zeker weten' voorbijging, zei hij: 'Maak je geen zorgen. Ik heb de zwam voordat Aluna's haar piekt.' En toen Aluna's haar piekte, werd het: 'Voordat haar oren spits staan.' Walds plan schuift telkens op. Nu klinkt het al een tijdje van 'bijna' of 'nog even' of 'nog een heel klein beetje geduld.'

'We hadden haar als credo "geduld" moeten geven', zegt Wald tegen Gitte. Maar ook Gitte schudt haar hoofd.
'Het kan zo niet langer. Aluna is een kind meer. Ze wordt dertien, dat is te oud om de hele dag in de zoutbak of met haar kriebelbeestjes te spelen.'

'Geeft me nog even', vraagt Wald.

'Ik ga de Oudste om raad vragen', zegt Gitte.

'Nee, dat mag je niet doen', zegt Wald streng. 'De Oudste zal de groep laten beslijpen. De groep zal ons straffen.'
'Ons, maar niet Aluna. Haar treft geen schuld.'

'Gitte, denk na: als ze ons straffen, treffen ze Aluna ook. Het enige dat ik vraag, is wat extra tijd.'

Gitte zucht diep. 'Misschien lukt het je niet omdat de zwam het niet wil. Misschien houdt de zwam ons hier gevangen?'

'Nee', antwoordt Wald. 'Een zwam denkt niet. Een zwam heeft geen eigen wil.'

Maar Gitte is niet overtuigd. 'We moeten een plan B hebben.'

'Geef me nog de tijd tot aan zwarte zondag, de dag van de herdenking van het grote verlies. Meer vraag ik niet.' Langer ruziemaken heeft geen zin. Aluna gaat naar haar eigen grot. Het is een grote grot die achter de slaapgrot van Gitte en Wald ligt. Aluna heeft de grot leuk inge-richt, want ze zit hier vaak. Tegen één wand groeien zwammen die licht geven. De zwammen veranderen van kleur. Als je je wat minder goed voelt, dan schijnen ze helderder. Misschien kunnen zwammen niet denken, zoals Wald zei, maar voelen doen ze wel.

Verder heeft Aluna ook een grote zoutbak. Met zout dat Gitte uit de zoutgrot meebracht. In die grot drong ooit de zee naar binnen. Maar met de tijd verdampte het zeewater en liet het zout achter in grillige torontjes.

Als je goed zoekt, vind je in die grot ook schelpjes. Schelpjes waarmee Aluna mooie juweeltjes maakt. Je vindt er ook botjes van zeedieren met een skelet en visgraten. Met een visgraat kun je naaien. Gitte kweekt zelf vezelzwam waarvan ze stof maakt. Aluna heeft voor Vlerk zes schoentjes genaaid. Ieder schoentje in een andere kleur. En een muts met twee gaatjes waar hij zijn voelsprieten door kan steken. Maar Vlerk vliegt liever in zijn blootje rond. Voor zichzelf naait Aluna broeken met wijde pijpen, en hemden met hele lange mouwen in vrolijke kleuren. Hoe gekker, hoe liever. Want als ze 's nachts op pad gaat, moet ze strakke, donkere kleren dragen zodat ze niet opvalt. 'Je weet maar nooit', zegt Gitte. 'Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.'

In een nis houdt Aluna kleine kriebels: rupsjes, spinnetjes en zelfs een oorworm. De beestjes waaien of kruipen langs de kloof naar binnen. Aluna geeft ze zwam te eten. De rupsjes zijn het aardigst. Aluna laat ze over haar gezicht trappelen. Of onder haar oksels, dat kriebelt lekker. Met hun napjes zuigen ze zich aan haar huid vast. Het maakt een gek geluidje. 'Plop, plop, plop ...' De kleurigste rupsjes veranderen in de donkerste vlinders, nachtvlinders. Aluna telt de vlinderpopjes die bijna klaar zijn om geboren te worden.

'Binnenkort neem ik jullie mee naar de kloof', fluistert ze. 'Dan kunnen jullie terug naar buiten. Vlerk toont jullie wel hoe jullie best vliegen.'

Aluna kwam nog nooit niemand tegen. 's Nachts slaapt iedereen. Dan hoor je enkel gesnurk en diep gezucht. 's Nachts kan ze rustig in het maanlicht zitten. En zodra ze voldoende licht heeft gehad, gaat ze meestal in één van de dieper gelegen grotten zwemmen. En een enkele keer gaat ze naar de echogrot om stil te zingen. Overdag hoort ze de anderen vaak zingen. Soms moet ze ervan huilen, zo mooi is het. Vroeger ging ze 's nachts vaak op verkenning. Maar de laatste tijd doet ze geen nieuwe ontdekkingen meer. Ze kent iedere gang en iedere kleine grot. Ze verveelt zich, ze heeft nieuwe uitdagingen nodig.

Nu rolt Aluna haar deken uit om wat te rusten en na te denken. Want Wald heeft gelijk, maar ook zij en Gitte hebben gelijk. Zoals nu kan het niet langer. Ze is indeeddaad geen kind meer. Ze krijgt het benauwd om altijd binnen in hun grote blijven. Ze wil anderen om zich heen. Maar ze heeft zich al suf gedacht: er is geen plan B. Met die sombere gedachte slaapt ze in. Gelukkig droomt ze verder van Stigs helden uit de mensenwereld. Waar waren ze gebleven? Oh ja: 'Hou vol liefste.'

Toe Vlerk, doe wat beter je best, ik snap het niet', zegt Aluna. Het is nacht. Ze zitten in de hoofdgrot, de groot met de kloof. Aluna strijkt met haar hand het zout op de grond weer glad. Aluna en Vlerk praten met elkaar. Niet met woorden, want dat lukt een kever niet. Aluna heeft Vlerk leren praten via tekeningen in het zout. Aluna draagt altijd een zakje zout bij zich. Het heeft een tijdje geduurd voor Vlerk begreep wat Aluna van hem verwachtte. Eerst tekende Aluna eenvoudige symbolen. Een pijl naar boven: 'Vlieg naar omhoog.' Een oog: 'Ga op verkenning.' Een platte streep: 'Ik ben moe.' Na veel oefenen lukte het en tekende Vlerk met zijn achterlijf een antwoord. Dat antwoord is niet altijd duidelijk, want Vlerk ziet niet wat hij tekent. En ondertussen vindt hij soms zelf nieuwe symbolen uit. Twee platte strepen: 'Ik ben doodmoe.' En vaak tekent hij dingen die Aluna niet begrijpt. Dingens die van buiten komen, van een wereld die Aluna alleen maar kent door wat erover verteld wordt. Maar met een woord kun je veel kanten op. Als je zegt: 'Teken een boom' tegen iemand die nog nooit een boom zag of voelde of hoorde, hoe ziet zo'n boom er dan uit? Als Aluna Vlerk niet begrijpt, dan knispert hij met zijn voelsprieten alsof hij schaterlacht.

Er vliegt een troosje vleermuizen door de kloof naar buiten. Aluna denkt erover om met hen mee naar buiten te vliegen. Maar volgens Vlerk zijn vleermuizen vals. En Vlerk kan het weten, want buiten wordt er nogal wat gekletst tussen vliegbeestjes onder elkaar. 'Vleermuizen nemen je mee tot aan de rand en laten je dan vallen', weet Vlerk. 'Zo'n val overleef je niet.'

'En met een vogel van buiten?' tekende Aluna zojuist in het zand. Vlerk heeft als antwoord wild met zijn achterlijf geschud. Hij tekende een lelijke vloek, want vogels eten kevers. Weet Aluna dat niet? Vlerk is niet van plan om aan die moordenaars wat te vragen. Ze eten hem op met vleugel en schild.

'Dag maan, hier ben ik weer.' Ze haalt enkele vlinderpoppen uit haar zak en legt die op een rijtje voor zich neer. Al snel maken de vlinders een gaatje in hun cocon om er zich doorheen te wringen. Ze kijken daarbij een beetje scheel. Het lijkt alsof ze zelf niet goed kunnen geloven wat hen overkomt. Dan vouwen ze langzaam hun vleugels open. Het duurt altijd even voordat hun vleugels droog zijn. Aluna blaast hen warmte toe. 'Vlerk, toon jij hen hoe het moet?' Vlerk is trots dat hij weet hoe het moet. Eerst kleppert hij met zijn dekschillen en vliegt dan recht omhoog naar het licht. 'Had ik ook maar vleugels', denkt Aluna.

Plots bromt Vlerk. Er is gevaar. De voetstappen komen Aluna's kant op. Ze trekt haar kap over haar hoofd en houdt zich klaar om weg te spurten. Wie heeft hier 's nachts wat te zoeken? Aluna spitst haar oren. Er zijn verschillende gangen die in de centrale grot uitkomen. Het is onduidelijk uit welke gang de voetstappen komen. Ze moet weg. Nu! Razendsnel rent ze op goed geluk één van de gangen in. Bam! Hard botst ze tegen iemand aan. Ze vallen samen op de grond.

'Au!' Het is Stig. Aluna herkent zijn stem. Ze moet opstaan en maken dat ze weg is. Maar Stig is bovenop haar gevallen en ze durft hem niet van zich af te duwen. 'Gaathet?' vraagt hij terwijl hij rechtkrabbelt. Hij reikt haar zijn hand, maar Aluna staat zelf

Misschien moet ik de klim toch maar wagen, denkt Aluna. Ze kan goed rotsdlimmen. Ze oefent iedere dag. Ze heeft zelf ook speciale schoenen genaaid. Schoenen van ruwe zwam die grip op de rotsen geven. Maar de wand is steil en bijna boven helt de wand naar binnen. Vanaf daar moet je ondersteboven hangen en dat lukt niet zonder hulp. Wil Aluna het er toch op wagen, dan moet ze nog veel oefenen en aan kracht winnen. Nu moet ze zo veel mogelijk maanlicht opnemen. Maanlicht is niet even fel als zonlicht. Het was een gok van Gitte, dat Aluna het met maanlicht zou kunnen stellen. Maar Aluna kent niets anders en door haar credo kracht' lukt het haar.

vliegensvlug op. 'Rennen!' gilt de stem in haar hoofd.
Maar ze blijft stokstijf staan.
'Wie ben je?' vraagt Stig. Aluna doet langzaam haar kap naar beneden. Stig kijkt haar nieuwsgierig aan.
'Je bent echt', zegt hij.
'Wat?'

Stig glimlacht: 'Ik zag jou enkele kerken bij een vertelling. Ik wist niet of je echt was. Ik twijfelde of ik jou niet had verzonnen.'

'Natuurlijk ben ik echt.' Haar antwoord klinkt bozer dan ze bedoelt. Met zijn vingertoppen raakt hij even haar gezicht aan. Alsof hij toch wil voelen dat hij niet droomt.

'Wie ben je?'

'Aluna', antwoordt ze met bonzend hart. Dit is de aller-eerste keer dat ze tegen iemand haar naam zegt.
'Aluna', herhaalt hij zacht. 'Vanwaar kom je?'

Maar het wordt Aluna te veel, ze duwt hem opzij en rent weg. Totaal overstuurd bereikt ze haar grot. Het duurt even voordat ze haar ademhaling weer onder controle heeft. Ze kijkt Vlerk hulpeloos aan. Wat bezieldde haar om er zo vandoor te gaan? Ze weet het niet. Ze voelt zich tegelijk uitgelaten en verdrietig. Gelukkig slapen Gitte en Wald, zodat er geen vervelende vragen komen.
'Ik weet het', zegt ze tegen Vlerk. 'Eindelijk kan ik gewoon met iemand praten, en wat doe ik: weghol- len. Ik ben stommer dan stom. Wat moet Stig van me denken? Dat ik totaal gestoord ben? Misschien ben

ik dat ook wel. Ik praat tegen de maan, ik praat tegen beestjes. Maar ik kan het niet helpen, ik weet niet hoe het moet.'

Door het voorval heeft ze geen zwam voor haar beestjes geplukt. En de kleintjes moeten iedere nacht vers voer, anders halen ze de ochtend niet. Gelukkig zit er nog een overschootje in Walds tas. Aluna geeft haar beestjes te eten. Daarna rolt ze haar deken uit. Ze huilt zichzelf stilljes in slaap. Vlerk kruip t dicht tegen haar aan. Hij zoemt zacht. Aluna weet wat hij wil zeggen: 'Trek het je allemaal niet aan, je hebt mij toch.'

'Je bent een goede vriend', fluistert Aluna.

4 Gemaskerd

Misschien rood?' Gitte houdt de rode lap zwamstof tegen zich aan. 'Wat denk je?'
'Rood met een tekening in lichtdraad', knikt Aluna. Er is al een week voorbij sinds haar ontmoeting met Stig. Iedere nacht hoopt ze hem terug te zien. Als dat gebeurt, zal ze het deze keer niet op een lopen zetten. Ze heeft haar vragen klaar. Waarom hij's nachts wakker is? Hoe het verhaal van Jorunn en Helja afloopt? Of hij haar... Maar Stig spookt niet meer rond. Ze had maar

niet zo stom moeten reageren, denkt ze. Of misschien is hij ziek, want hij hield ook geen vertelling meer. Ze durft het Gitte niet te vragen. Normaal vertelt ze alles aan Gitte, maar over het voorval met Stig sprak ze niet. Anders zal Gitte's nachts terug mee op pad willen, zoals vroeger, om haar te beschermen. Maar daarvoor is Aluna nu echt wel te oud.

Ze naaien samen kostuums voor het feest. De herdenking van het grote verlies. Dat gebeurt op zwarte zondag, de kortsie dag van het jaar, de dag met het minste zonlicht. Het is telkens een groot feest met zang en dans. Iedereen kijkt er naar uit. Want nadat de Oudste alle namen genoemd heeft van zij die heel lang geleden bij de grote overtocht verdronken, wordt het een vrolijk feestje. Dat komt omdat iedereen mompelzwam eet. Dat is zwam waar je eerst van gaat mompelen. Dan piekt je haar niet langer, maar krult het en daarna beginnen je oren wild te flapperen. Dat is zo'n stom zicht, dat iedereen er de slappe lach van krijgt. Dat alles lijkt misschien niet respectvol, maar door dat gelach voelen ze zich verbonden met alles. Ook met zij die er niet meer zijn. 'Hoeveel strijkjes naai ik op dit bloesje?'

'Twee lijkt me wel genoeg', antwoordt Gitte. 'Anders wordt het te tuttig.'

Samen naaien doet Aluna graag. Gitte vertelt haar dan alle nieuwtes. Op die manier heeft Aluna het gevoel bij

de groep te horen. Zo kent ze ook iedereen en vooral al hun kleine kantjes.

'Denk je dat het Wald zal lukken?' vraagt Aluna.

"Zijn zwamproefjes gaan de goede kant op. Maar eerlijk? Nee, ik denk niet dat hij voor zwarte zondag de speciale zwam zal vinden.' Gitte kijkt Aluna aan. Haar meisje ziet wat bleek doordat ze het met maanlicht moet stellen. Maar haar credo komt tot bloei. Gitte voelt dat Aluna met de dag aan kracht wint. Maar zal het genoeg zijn voor wat haar te wachten staat? Dit meisje is Gittes wens.

Gitte kan zich geen mooiere invulling dromen, maar ze had de gevolgen niet onder ogen gezien. Toen Aluna geboren werd, hoopte Gitte bij een volgende loting geluk te hebben. En dan zou ze de vroeggeboorte van Aluna wel goed gepraat krijgen. Maar ze had keer op keer pech bij de lotingen. Zolang Aluna nog een kind was, viel alles nog mee. Maar nu moet er een oplossing komen. Gitte moet met de Oudste praten en daarna met de anderen. Ze hoort zichzelf al zeggen: 'Dit is Aluna, geboren zonder geboorterecht. Waarom zouden jullie haar vijandig zijn? Ze neemt niemands licht af. Ze bezorgt niemand last. Ze ...' Maar Wald heeft gelijk. Ze zullen gestraft worden. Gitte wil zelf welke straf dan ook ondergaan, maar ze wil niet dat Aluna pijn wordt gedaan.

'Wat voor straf zullen ze ons geven?' vraagt Aluna alsof ze Gittes gedachten raadt.

'Ik weet het niet,' aarzelt Gitte. 'Ik denk dat ze ons zullen verbannen naar een afgelegen grot.'

'En dan? 's Nachts met drie in het maanlicht zitten?' zegt Aluna droevig. En dat zou nog maar een lichte straf zijn. Wat Gitte echt denkt, is dat Aluna verstoten zal worden. Dat de anderen zullen doen alsof Aluna niet bestaat. Een ergere straf kan ze zich niet inbeelden. 'Ik wil niet het risico lopen, dat jou pijn wordt gedaan', zegt ze. 'Als ze jou pijn doen, dan ...' Gitte schudt met haar hoofd alsof ze de slechte gedachte er uit wil. . .

'Ik kan nog wachten', zegt Aluna om Gitte gerust te stellen. Nu ze Stig ontmoet heeft, valt het wachten haar minder zwaar. Het is alsof ze door hun korte ontmoeting een geheim verbond met elkaar hebben. Stig had haar kunnen verraden, maar ze wist dat hij dat niet zou doen. Daarvoor vertelt hij te mooie verhalen.

'Neem dat pak eens', wijst Gitte. 'Open het.' In het pak zit een bijzonder kostuum. De stof voel zacht aan en het motief verandert als je er aankomt.

'Trek het even aan,' zegt Gitte.

'Voor wie is het?' vraagt Aluna terwijl ze het pak past. Het zit haar perfect.

'Voor wie denk je?'

'Is het voor mij? Maar je zegt net ...'

'Dit jaar is het feest gemaskerd.'
'Gemaskerd?'

'Het is een idee van Stig de verteller. Laten we het feest eens anders dan anders vieren, stelde hij voor. Gemaskerd. Iedereen ging akkoord, want gemaskerd denken ze nog meer mompelzwam te kunnen eten', lacht Gitte. 'Dus dit jaar kun je mee vieren.' Aluna moet haast hui- len van geluk. Normaal is zwarte zondag voor haar een heel enzame dag. Maar nu kan ze erbij zijn! Dankzij Stig. Ze weet zeker dat hij dit voor haar bedacht heeft. Het kan haast niet anders.

Terug in haar eigen grot zoekt Aluna eerst wat draad. Ze maakt zelf draad van lege vlinderpoppen. Als je een vlinderpop onderdompelt in warm water, dan lost het spinsel zich. Zo kun je de spindraad opnieuw gebruiken. Door een paar van die draden in elkaar te vlechten, bekom je een dikkere draad die als halsketting kan dienen. Aluna is van plan om voor Stig een juweel te maken. Om hem te bedanken voor zijn goede idee. Ze neemt haar verzameling schelpjes. Er zitten een paar zeldzame hoortjes bij, maar ze kiest de helblauwe vlinderschelp. Een schelp waarvan de twee helften nog samenhangen. Toch breekt Aluna ze van elkaar. Ze is van plan om zowel voor Stig als voor zichzelf een juweeltje te maken. Twee identieke juwelen die bij elkaar horen.

5 De ark van Noach

De wind blaast dreigend over de kloofheen. De maan kleurt bloedrood. Een eerste bliksem verlicht de hemel. Dan volgt zwaar gedonder. Het onweer barst los. 'Kom Vlerk, we moeten schuilen!' Aluna scharreert snel de lege vlinderpoppen bij elkaar en haast zich naar beneden. Maar ze heeft geen zin om al terug naar haar grot te keren. 'Laten we wat gaan zwemmen', zegt ze. In één van de onderste grotten is er een warmwaterbron. Je kunt er heerlijk baden. Vlerk vindt het maar niets om zijn poten nat te maken, maar Aluna zwemt graag. 'Zwemmen lijkt op vliegen', vindt ze. Maar daar denkt Vlerk heel anders over. Hij blijft altijd mooi op het droge. Voordat ze het water in duikt, neemt Aluna de vlinderpoppen uit haar tas. Ze laat ze in het warme water weken. Wanneer ze de spindraad oprolt, voelt ze dat die veel steviger is dan anders. Vreemd, hoe komt dat? Dan herinnert ze zich dat ze de rupsen van Walds zwam te eten gaf. Aluna moet het hem vertellen. Dit is zeker een stap in de goede richting. Ze stopt de bol met de spin-draad in haar tas.

Dan gaat ze zwemmen. Eerst trekt ze haar kapmantel uit. De rest volgt. Het water is lekker warm. 'Zalig!' Aluna zwemt heen en weer. 'BZZZ!' Plots komt er

iemand de grot binnent. Aluna verdwijnt onder water. Ze zwemt tot aan een rotsblok waarafter ze kan schuilen. Ze kijkt toe hoe die iemand zich over haar kleren heen buigt en dan naar het water tuurt. Aluna kan niet zien wie het is. Daarvoor is het te donker. Maar dan strooit die iemand lichtzwam in het water.

'Aluna.' Haar naam wordt tegen het water gefluisterd. Het water rimpelt en het licht van de zwammen weerkaatst tegen de grotwand boven het water. Aluna schrikt heftig; in de weeraatsing herkent ze zichzelf. En dan dringt het tot haar door: er is maar één iemand die haar naam kent. 'Stig?'

'Ja, ik ben het. Je mag tevoorschijn komen', grinnikt hij.
'Draai je om, ik heb niets aan.'

'Beloof me eerst dat je niet wegloopt.' Maar hij doet al netjes wat ze hem vraagt. Ze kleedt zich gauw aan. 'Ja, oké. Het is in orde.' Hij kijkt haar aan en plukt nog wat glinsters uit haar haar.

'Hoe deed je dat?' vraagt Aluna.

Stig lacht: 'Hoe ik via het water je beeld oproep? Gewoon door oefening, heel veel oefening.' Aluna kan het haast niet geloven. 'Doe het nog een keer.'

'Hoe heet jouw kever?
'Vlerk'

'Vlerk', fluistert Stig tegen het water. Boven hen

verschijnt een kever in het weerkaatste licht. Vlerk knispert met zijn voelspriet en gaat dan op Stigs schouder zitten.

'Je bent hem kwijt', grapt Stig.

'Dat doet hij zelfs niet bij Gitte of Wald.'

'Zijn dat je ouders?'

Nu doet Aluna haar verhaal. Ze vertelt hem alles. Van haar geboorte tot en met Walds zoektocht naar de speciale zwam. Stig luistert en luistert. Dan is het een tijds stil tussen hen.

'Vertel je me hoe het verder gaat met het verhaal van Jorunn en Helja?' vraagt Aluna.

'Ik weet niet hoe het verder loopt.'

'Hoezo? Jij vertelt het toch?'

'Nee, hun verhaal zit in het ijs. Als ik mijn vingers over het ijs laat glijden, dan hoor ik hen tegen elkaar praten. Soms droom ik het vervolg, maar nu heb ik steeds dezelfde rare droom.'

'Wat voor droom?'

'Over de ark van Noach. Een oude vertelling van de mensen. De Oudste zegt dat de droom een slecht voor teken is. Dat de vertelling misschien opnieuw waar wordt. Oude vertellingen zitten diep in ons.'

'Niet in mij', weet Aluna zeker.

'Toch wel, de Oudste zegt dat ze in iedereen zitten.'

Maar niet iedereen hoort ze, niet iedereen kan de

rimpelingen van het ijs lezen. Ik las het begin en nu droom ik erover.'

'Vertel mijje droom', zegt Aluna.

'Eerst hoor ik hard gehamer. Klop! Klop! Na de laatste hamerslag roept een man: Twee van elk! Twee van elk! En dan komt er een hele stoet dieren aan.'

Stig bukt zich opnieuw naar het water. Hij fluistert het water vreemde dierengeluiden toe. Getoeter ... en op de wand verschijnt in weerspiegeld licht een groot dier met een slurf. Scherp spookachtig gebalk ... een wit dier met zwarte strepen.

'Al die dieren stappen in de boot van de man', gaat Stig verder. 'En dan begint het te regenen en word ik wakker.'

6 Alarm E5

Bom! Aluna schrikt wakker. Alles trilt heftig.

'Wat is dat? Het lijkt wel een aardbeving', roept Gitte. 'Aluna, alles oké?' Aluna staat verward op.

'Ik ga kijken wat er aan de hand is', zegt Gitte. 'Jij blijft hier, ik ben dadelijk terug.'

'Maar wat als ...' Gitte is al weg.

Er klinkt geroep en paniek. Aluna twijfelt. Ze kan hier toch niet... ‘Vlerk, kom je mee of blijfje liever hier?’ Iemand moet op de kriebels passen, maakt hij duidelijk. Hij is nu eentjeal geen held. Net op het moment dat Aluna naar buiten wil, komt Wald eraan. ‘Waar is Gitte?’ ‘Ze gaan kijken wat er aan de hand is.’

‘Er is een reusachtige boom dwars over de kloof gevallen’, zegt Wald. ‘Er komt een massa water naar binnen. Beneden zijn er grotten aan het onderlopen.’ Stigs droom, denkt Aluna.

‘We moeten gaan helpen’, zegt Wald.
‘Mag ik ook helpen?’

Wald twijfelt, maar Gitte is terug: ‘Iedereen moet helpen! Alarm E5!’ ‘E’ staat voor ‘evacuatie’, 5 duidt het niveau waarop de grotten in gevaar zijn. Alarm E5 wil zeggen dat de toestand ernstig is.

Pas tegen de avond is de storm voorbij. De grotten op niveau vijf zijn onbewoonbaar geworden. Het water staat er kniehoog. Maar de toestand is onder controle. Gelukkig is het gestopt met regenen. Aluna zit samen met Gitte en Wald terug in hun eigen grot. Het was een heftige dag. Pas nu voelt Aluna hoe uitgeput ze is. Ze heeft geholpen met water scheppen, met verhuizen, met kleintjes gerust te stellen. Ze was bang en blij tegelijk.

‘Niemand deed vervelend tegen me’, zegt ze.

'Daar was geen tijd voor', antwoordt Wald. 'Dat komt later nog wel.'

'Nu kunnen we niet meer terug', zegt Gitte. 'Morgen zeg ik het tegen de Oudste.'

'Die heeft wat anders aan zijn hoofd', zegt Wald. 'Voortaan zal er veel minder licht naar binnen vallen. Te weinig voor iedereen. De Oudste moet beslissen wie geen licht meer krijgt.'

'Wat gebeurt er met hen?' vraagt Aluna.

'Hun credo zal veranderen. Hun sterkte zal hun zwakte worden', legt Gitte uit. 'Soms is dat slechts een kleine last voor de betrokkenen, maar een groot gevaar voor de groep. En soms is het net andersom.'

'Zij die een gevaar voor zichzelf zijn, moeten tegen zichzelf bescherm'd worden', gaat Wald verder. 'Tegen de anderen moet de groep zich beschermen. Het probleem is ...'

'Wat is het probleem?' vraagt Aluna.

'Credo's zijn geheim. Stel dat jij een gevaar voor de groep inhoudt. Wie van ons zal dat aan de groep zeggen?'

'Niemand verraat zijn naaste familie', knikt Gitte. 'In de groep zal het vertrouwen zoek zijn. Iedereen zal bang van elkaar worden.'

'Dan is er maar één echte oplossing', zegt Aluna. 'We moeten zo snel mogelijk uit de grot. Ik heb misschien iets belangrijks ontdekt. Ik had mijn rupsen van jouw

zwam laten eten. De zwam die in jouw tas zat. En ...'

'Nu niet, Aluna, ik ben moe, ik ga slapen', antwoordt Wald. Hij staat op en laat hen alleen. Aluna en Gitte kijken elkaar verbaasd aan. Wat voor een vreemd antwoord is dat? Dit is Wald niet. Vandaag heeft niemand in het buitenlicht kunnen staan.

'Wat is Walds credo?' vraagt Aluna angstig.

'Ik weet het niet', zegt Gitte. 'Alleen hij weet dat. Hij en zijn ouders, maar die zijn er niet meer.'

'Zou hij al aan het veranderen zijn?'

7 Plan B

Frigg, Vari, Strud ... De Oudste roept de namen af van diegenen die niet langer licht ontvangen. Ze zijn in de echogrot. Het klinkt alsof de Oudste de lijst van doden afroeft. In zekere zin is dat ook zo. Iedere naam die hij zegt, wordt weerkaatst tegen de grotwand. Iedere naam sterft twee keer. De namen werden geloot, een andere keuze was er niet.

'Wald, Thora, Jolft, Byr en Stig', sluit de Oudste de lijst af. 'Iemands plaats innemen is niet toegestaan', voegt hij eraan toe. Want op de lijst staan ook enkele kleine kinderen. 'Het spijt me, ik wilde dat er een andere

oplossing was.' Ze zingen samen nog een lied. Maar hoe mooi het ook klinkt, het biedt geen grammetje troost.

'Wacht hier even', zegt Gitte tegen Aluna. Gitte stapt in de richting van de Oudste. Ze praat met hem, en hij kijkt in Aluna's richting. *Zijn* blik wordt hard, hij zegt bars wat tegen Gitte. Dan legt iemand anders beslag op de Oudste.

'Zie ik je straks in de ijsgrot?' fluistert iemand in Aluna's oor. Ze hoeft zich niet om te draaien om te weten wie het is. Gitte en Aluna kerend naar hun groot terug met het slechte nieuws.

'Wat zei je tegen de Oudste?
'Ik vertel het je later wel.'

Wanneer ze terug zijn, ligt Wald nog te slapen.

'Hij is al niet meer zichzelf', zegt Gitte. 'Hij zou nu volop verder moeten zoeken. Als we hier niet uitraken, gaan we allemaal ten onder.'

Aluna gaat naar haar eigen groot. De storm heeft maar één goede zaak met zich meegebracht. Ze hoeft zich niet langer te verbergen.

Wald heeft gelijk. De Oudste heeft wat anders aan zijn hoofd dan Aluna's zaak. Maar het is Aluna wel duidelijk dat hun straf niet gering zal zijn.
'Als we hier niet uitraken, gaan we allemaal ten onder.'

Gittes woorden blijven in haar hoofd hangen. 'Ik moet het proberen', denkt Aluna. 'Misschien haal ik het niet, maar dan heb ik toch gedaan wat ik kon.' Haar besluit staat vast. Ze neemt de bol met de stevige spindraad. Een vlecht van drie draden moet voldoende zijn om haar gewicht te houden. Aluna vlecht de draden zorgvuldig in elkaar. Het spintouw is niet lang genoeg om van op de grond tot boven te klimmen. 'Je moet me helpen, Vlerk.' Aluna maakt aan één kant van het touw eenlus en tekent haar plan in het zout. 'Ik klim de wand op tot aan de overhang. Daar geef ik jou het spintouw. Van de boom die over de kloof gevallen is, is een tak afgebroken. Jij moet de lus om de tak heen hangen. Dan kan ik het laatste stuk via het touw naar boven klimmen.' Het is een gewaagd plan. Er kan een heleboel fout gaan. 'Heb je het begrepen?' Vlerk schudt met zijn achterlijf. Hij lijkt niet akkoord. 'Het moet, Vlerk. Straks, wanneer de anderen slapen.' Want Aluna heeft geen zin in toeschouwers. En eerst heeft ze nog een afspraak met Stig. Ze schrijft nog gauw een boodschap in het zout voor Gitte en Wald: 'Breng jullie de kriebels mee naar buiten?' En ze voegt er nog wat liefs bij.

Ze treffen elkaar in de ijsgrot. In het ijs zit nu een lelijke barst door de schok van het neerkomen van de boom. Stig laat zijn vingers over het ijs glijden. Maar hij voelt niets. 'Ik ben het kwijt', zegt hij.

'Het komt vast door de barst', antwoordt Aluna.
'Nu kan ik je nooit de afloop van het verhaal van Jorunn
en Helja vertellen.'

'Wel alsje het verhaal verder droomt.'

'Ik sta op de lijst', zegt Stig somber. 'Over enkele dagen
lukt het dromen me ook niet meer.'

'Ik heb iets voor jou', zegt Aluna. Ze haalt de halssnoe-
ren met de blauwe schelp uit haar zak. 'Eén voor jou en
één voor mij.'

'Ze horen samen', glimlacht Stig.

'Ja, ze zullen weer samen zijn in het zonlicht. Droom
het voor me. Een laatste droom.'

Stig begrijpt niet wat Aluna bedoelt, maar toch belooft
hij het.

De maan staat vol aan de hemel. 'Dag maan, hier ben
ik. Vandaag kom ik naar je toe.'

Vlerk vliegt zenuwachtig heen en weer. Maar Aluna
voelt zich sterk. 'Niet bang zijn, Vlerk. Het gaat lukken.'
Ze trekt haar speciale klomschoenen aan en bestu-
deert de wand nog een laatste keer. Ze zal van links
naar rechts klimmen, zigzaggend. Het zal langer duren
dan recht omhoog, maar het is minder gevaarlijk. Dan
begint ze te klimmen. Rechterhand, linkervoet, linker-
hand, rechtervoet. Ze klimt als een hagedis. Het gaat
vlot. Halverwege de wand blijft ze even rusten op een
richel. Ze heeft geen hoogtevrees, maar kijkt toch liever

niet naar beneden. Vanaf nu wordt het moeilijker. Ze is blij dat ze veel geoefend heeft. Ze weet dat ze haar kracht moet sparen voor het einde. De klim duurt langer dan ze dacht. Van beneden lijkt de afstand mee te vallen, maar dat is bedrieglijk. Wanneer ze één greep mist, hoort ze stemmen onder zich. De zon is al aan het opkomen, zij die een vroege lichtbeurt hebben, zijn er al. 'Niet kijken, gewoon blijven klimmen', zegt Aluna tegen zichzelf. 'Blijf goed opletten. Greep voor greep.' Pas voor pas.' Ze klimt verder. Ze voelt dat de groep kijkers groter wordt. Ik klim voor Wald, voor Stig en alle anderen, denkt ze. En hup, ze gaat weer omhoog. Nu komt ze aan het overhellingende stuk. Ze weet dat één verkeerde beweging een dodelijke val betekent. 'Vlerk, ben je er?' Vlerk is al die tijd vlak bij haar gebleven. Op de volgende richel houdt ze halt. 'Kom, Vlerk, nu is het jouw beurt.' Ze haalt het spintouw uit haar rugzak en legt de lus rond Vlerks kop. Het touw weegt zwaar, maar toch lukt het hem om ermee tot bij de boom te vliegen. Hij hangt de lus over de afgebroken tak. Nu maar hopen dat die tak het houdt ...

Vlerk vliegt terug naar Aluna. Missie volbracht. Aluna bindt het uiteinde van het touw om haar eigen pols. Ze haalt diep adem. Ze moet de sprong wagen en zichzelf aan het touw omhoogtrekken. Beneden klinkt er geroezemoes. Van beneden zien ze het spintouw niet. Het licht schijnt erdoorheen. Zij denken dat Aluna

gewoon in het ijle gaat springen. Sommigen houden hun hand al voor hun mond. Anderen roepen: 'Stop! Niet doen! Kom terug!' Ik moet springen, denkt Aluna. Nu! En ze springt! Ze zwiert heen en weer aan het touw. Ze bundelt al haar krachten en trekt zichzelf omhoog. 'Wauw!' klinkt het van beneden. Dan moedigen ze haar aan: 'Hup! Hup! Hup!' Het lukt haar: ze kan zich op de boomstam hijsen. Beneden klinkt er gejoel en gejuch. 'Bravo! Bravo!'

8 Epiloog

Aluna moet even bekomen van de klim. Ook Vlerk gaat op zijn rug liggen met zijn zes pootjes in de lucht. Buiten is alles anders dan Aluna het zich had voorgesteld. Van alles is er veel. Veel lucht, veel wind, veel zee. Voor het eerst voelt Aluna ook het licht van de zon. Aluna verzamelt takken en twijgjes en gooit ze in de kooft. Er wordt een nieuwe ladder van gemaakt. Eén voor één komen de schemerlingen naar boven. Allemaal met een rugzak vol mompelzwam. Want ze hebben zin in feest, een groot feest. Een feest om Aluna en Vlerk te bedanken.

'Dit is de boom die onze verre voorouders hier geplant hebben', zegt de Oudste. 'Misschien wordt het tijd om terug te keren naar de mensen. Maar eerst feest.'

Wanneer zowat ieders piekhaar krult, ook dat van Gitte en Wald, en alle oren flink flapperen, zondert Aluna zich af. Ze gaat op een rots bij het water zitten.
'Dag maan, hier ben ik.'

Wat later komt Stig naar haar toe. 'Ik denk dat ik weet hoe het verhaal van Jorunn en Helja afloopt. Helja houdt zoveel van Jorunn dat hij het haalt.'
'En dan kussen ze elkaar', gokt Aluna en ze trekt daarbij een lelijke grijns.

'Wat wil je, het zijn mensen hé.'
En dan buigt Stig zich naar Aluna toe en doet wat schermerlingen zoal doen ...

